

INSPIRACJE9

Roben

Drodzy Czytelnicy!

Kantonalne Muzeum Sztuk Pięknych powstało kilka lat temu w szwajcarskiej Lozanie. Za projekt odpowiadało biuro Barozzi Veiga z Barcelony, któremu udało się stworzyć imponujący budynek kulturalny, płynnie nawiązujący do dawnego przeznaczenia tego miejsca, a przy tym doskonale wpisujący się w najbliższe otoczenie. Nasza usługa „szycia na miarę” objęła w tym przypadku opracowanie i wyprodukowanie prefabrykowanych pionowych żaluzji o wysokości 22 metrów, wykonanych z cegły klinkierowej.

Architekci z biura ONV z Kopenhagi stanęli z kolei przed niecodziennym wyzwaniem. Podczas modernizacji bloku z lat 70 ubiegłego wieku, zamiast zburzyć budynek zdecydowali się na jego gruntowny lifting. W ten sposób zmniejszono koszty i emisję CO₂. Rezultat jest imponujący: przy pomocy naszych ceramicznych gontów oraz systemu VIDAR uzyskano projekt elewacji, który wyznaczył nowe standardy architektoniczne dla wielu miejsc pilnie potrzebujących renowacji.

Zupełnie inna historia wiąże się z biblioteką mającą folwarczno-gorzelnianą historię. Obiekt nawiązuje swoją kompozycją oraz usytuowaniem do układu dawnego folwarku, w obrębie którego jest położony. W projekcie postawiono na klasyczne rozwiązania, dzięki czemu zastoso-
wano okładzinę z czerwonej cegły oraz wykorzystano różne wątki murarskie na elewacji.

Na następnych stronach znajdziecie kolejne obiekty, które zostały zbudowane z cegieł klinkierowych i dachówki ceramicznej firmy Röben. Wśród nich jest wyjątkowy biurowiec, nowa siedziba nadleśnictwa Czaplinek, akademik, kompleks wypoczynkowy i budownictwo mieszkaniowe.

Prezentowane projekty są doskonałym przykładem wszechstronności ceramiki budowlanej. Mamy nadzieję, że znajdziecie Państwo tutaj pomysły na własne projekty i liczymy, że... lubicie czytać.

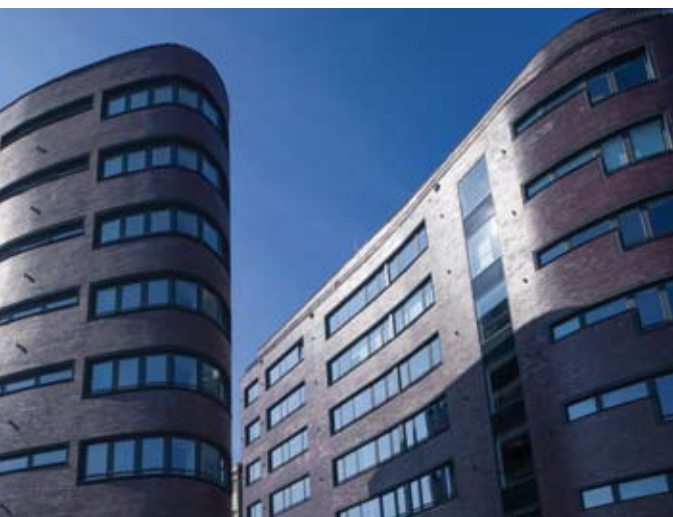
Wilhelm-Renke Röben

Miejsko-Powiatowa Biblioteka Publiczna w Lublińcu

Kantonalne Muzeum Sztuk Pięknych w Lozannie

Biurowiec w Belgradzie

Nadleśnictwo Czaplinek

W numerze INSPIRACJE 9

Wstęp	3
LUBITEKA – nowoczesna biblioteka Lublińca	6
Sztuka na torach – Muzeum w Lozannie	10
Wyjątkowe połączenie faktur i barw – Biurowiec w Belgradzie	16
Nadleśnictwo Czaplinek – nowoczesność połączona z tradycją	20
Udana renowacja – blok mieszkalny w Kopenhadze/Frederiksberg	24
Północny kurs – Akademik w Paderborn	28
Kompleks wypoczynkowy w Dangast – Relaks nad zatoką	32
Wyraźny kontrast – budownictwo mieszkaniowe w Norderstedt	36

ZDJĘCIA:

foto: Røben
str. 3; 13; 15

LUBITEKA –
nowoczesna biblioteka Lublińca
foto: Maciej Jężyk
str. 6 - 9

Sztuka na torach –
Muzeum w Lozannie
foto: Franz Stangl
str. 14;
foto: Cornelia Suban, Dortmund
str. 10 - 12;
Architekci: Barozzi Veiga
foto: José Hevia
str. 13

Wyjątkowe połączenie faktur i barw –
Biurowiec w Belgradzie
foto: Anterracotta, Belgrad
str. 16 - 19

Opracowanie graficzne: LINEA-ART – Wysoka
Wydawca: Røben Polska Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp. K. Środa Śląska

Nadleśnictwo Czaplinek –
nowoczesność połączona z tradycją
foto: Michał Sobociński
str. 20 - 23

Udana renowacja – blok mieszkalny
w Kopenhadze/Frederiksberg
foto: Komprament
str. 24 - 27

Północny kurs –
Akademik w Paderborn
foto: Cornelia Suban, Dortmund
str. 28 - 31

Kompleks wypoczynkowy w Dangast –
Relaks nad zatoką
foto: Gundula Steinbrenner, Großenkneten
str. 32 - 35

Wyraźny kontrast – budownictwo
mieszkaniowe w Norderstedt
foto: Enno Friedrich, Lüneburg
str. 36 - 39

Blok mieszkalny w Kopenhadze/Frederiksberg

Akademik w Paderborn

*Kompleks wypoczynkowy w Dangast
Budownictwo mieszkaniowe w Norderstedt*

LUBITEKA – nowoczesna biblioteka Lublińca

Biblioteka z folwarczno-gorzelnianą historią to bez wątpienia najciekawsza realizacja architektoniczna Lublińca na przestrzeni kilkudziesięciu lat. Za ten niecodzienny projekt odpowiada biuro H2 Architekci z Warszawy.

Lubiteka - kulturalne centrum Lublińca

Nowa siedziba Miejsko-Powiatowej Biblioteki w Lublińcu mieści w sobie dział literatury pięknej i popularnonaukowej, oddział dla dzieci oraz czytelnię prasy. Obok oddziałów czytelniczych w obiekcie znajduje się również pracownia komputera, sala do gier, sala konferencyjna i pomieszczenia administracyjne. Obiekt jest odwiedzany nie tylko przez czytelników biblioteki, gdyż stał się miejscem licznych wydarzeń kulturalnych oraz edukacyjnych.

Lubiteka to bez wątpienia piękny i nowoczesny obiekt, który przyciąga mieszkańców Lublińca. Wzrost czytelnictwa, który zanotowano w pierwszych miesiącach działalności biblioteki w nowym budynku jest najlepszym dowodem na to, że obiekt spełnia swoją funkcję oraz staje się kulturalnym centrum miejscowej społeczności.

Cegła - łącznik między starym a nowym

Po wojnie ruiny murów zostały rozebrane, a fragmenty ceglanych zabudowań odkryto dopiero w trakcie prac budowlanych nad nową biblioteką, gdy wykopano pozostałości fundamentów. W projekcie Lubiteki zdecydowano się na klasyczne rozwiązania, dzięki czemu na jej elewację trafiła cegła klinkierowa MELBOURNE firmy Röben.

– *Budynek biblioteki jest odniesieniem do historycznej zabudowy, stąd wynika decyzja o zastosowaniu okładziny z czerwonej cegły oraz wykorzystaniu różnych wątków murarskich na elewacji. Drewno na południowej części fasady to nawiązanie do rekreacyjnego, zielonego charakteru doliny rzeki oraz pierwotnego charakteru miejsca, czyli folwarku zamkowego. W kontraście do ciężkich kompozycji ceglanych ścian zewnętrznych we wnętrzu zastosowano jasne kolory oraz materiały w różnych odcieniach drewna, które rozświetlane są przez przeszklenia znajdujące się na południowej elewacji.* – mówi Marek Happach, architekt z pracowni H2 Architekti, odpowiadającej za projekt Lubiteki. Zastosowanie klinkieru pozwoliło nowemu budynkowi doskonale podkreślić historię

samego miejsca, jak i biblioteki, ale też osiągnąć unikalny, nowoczesny charakter inwestycji, spójny z innymi budynkami użyteczności publicznej w Lublińcu.

Odwrocenie funkcji zabudowy

Ostatnie lata to okres rewitalizacji doliny Lublinicy – głównego ciągu kulturowo-przyrodniczego, przy którym usytuowane są najważniejsze przestrzenie publiczne miasta.

– *Biblioteka przylega bezpośrednio do rewitalizowanego terenu nadrzecznego i została zaprojektowana tak, aby umożliwić widok na zamek i dolinę rzeki z najważniejszych pomieszczeń. Południową część działki zagospodarowano w sposób podkreślający walory widokowe i umożliwiający rekreacyjne wykorzystanie terenu nadrzecznego, a gmach biblioteki domyka dziedziniec folwarku. Murzy oporowe i schody tworzą układ tarasów opadających w stronę rzeki. Warto zwrócić też uwagę na charakterystyczne odwrócenie funkcji zabudowy. Pierwotnie centrum funkcjonalne folwarku stanowił dziedziniec, obecnie zabudowa otwiera się na zewnątrz, a dziedziniec pełni funkcję zaplecza* – tłumaczy Happach.

Biblioteka w starym folwarku

LUBITEKA - bo tak możemy w skrócie powiedzieć o Miejsko-Powiatowej Bibliotece Publicznej im. J. Lompy w Lublińcu, nawiązuje swą kompozycją oraz usytuowaniem do układu dawnego folwarku, w obrębie którego jest położona. Folwark należał pierwotnie do dóbr zamku rycerskiego w Lublińcu, a pierwsze wzmianki o jego istnieniu pochodzą z 1775 roku. Nieco ponad wiek później, bo w 1893 r. budynek został zaadaptowany na koniarnię miejscowego szpitala psychiatrycznego, natomiast na planach z 1911 roku w tym miejscu funkcjonowała już gorzelnia, którą zniszczono pod koniec II Wojny Światowej. Przewrotne dzieje zabudowań niemal zakończyły się z momentem zajęcia ich przez Armię Czerwoną w 1945 roku i urządzeniu w budynku składu amunicji, kiedy to pewnego razu odurzeni alkoholem żołnierze zaproszyli ogień, co w efekcie doprowadziło do eksplozji i niemalże całkowitego zniszczenia budynku.

Za projekt Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie, biuro Barozzi Veiga otrzymało w 2015 roku, najbardziej prestiżową europejską nagrodę architektoniczną - Mies van der Rohe Award. Nie mniej imponujące co wspomniana filharmonia jest nowe muzeum sztuki w szwajcarskiej Lozannie. Jego elewacja przyciąga wzrok jasnoszarą cegłą, która otwiera budynek na wspaniałe miasto.

Projekt:
Biuro Barozzi Veiga

Sztuka na torach – Muzeum w Lozannie

W początkowych planach Kantonalne Muzeum Sztuk Pięknych miało zostać zbudowane bezpośrednio nad brzegiem Jeziora Genewskiego. Miejsce to ma swój niezaprzeczalny urok i z pewnością byłoby doskonałym dopełnieniem znajdujących się w muzeum wyjątkowych dzieł sztuki. Ostateczna decyzja władz miasta była jednak zupełnie inna. W 2011 roku zdecydowano, że idealnym miejscem dla nowego muzeum będą nieużytkowane tereny w bezpośrednim sąsiedztwie starej stacji kolejowej. Zamiast widoku na wodę są więc tereny przemysłowe z linią kolejową. To co jednak najważniejsze – urok minionych czasów wciąż tutaj żyje. Wraz z planowanym zagospodarowaniem terenów dla nowej dzielnicy sztuki „Plateforme 10”, znalazło się miejsce dla trzech budynków muzealnych. Jednym z nich było Kantonalne Muzeum Sztuk Pięknych zaprojektowa-

ne przez biuro Barozzi Veiga z Barcelony. Po ośmiu latach od wcielenia w życie planu budynek był już gotowy. Architekci już na samym początku pokazali, że doceniają niezwykle cechy tego, co nie do końca proste i wiedzieli, w jaki sposób wykorzystać nieoczywistą lokalizację opartą na wspaniałej historii. Na północnej fasadzie muzeum znalazły się symetrycznie rozmieszczone żaluzje pionowe przelamujące masywność monolitu, między którymi w nieregularnych miejscach umieszczono wielkie okna. Charakterystyczny jest też niezwykle urokliwy widok na północ w kierunku rzeki. Od strony południowej, czyli od linii kolejowej obiekt wydaje się niemal zamknięty. Wszystko to w celu ochrony budynku przed hałasem ruchu kolejowego. Co ciekawe, monolityczny front południowy oprócz nowopowstałej części, zawiera w sobie pozostałości XIX-wiecznej

hali stacji z dużym, łukowatym oknem pośrodku. Łącząc nowy i historyczny budynek udało się w sposób wyjątkowy nawiązać do wcześniejszego, przemysłowego zastosowania tego miejsca. W środku bezpośrednio przy foyer znajduje się biblioteka, księgarnia i audytorium, a także pomieszczenie projektowe na warsztaty i krótkoterminowe wystawy eksperymentalne. Na dwóch górnych piętrach są zamknięte sale przeznaczone na wystawy stałe i czasowe. Na całej długości elewacji północnej rozciągają się pionowe żaluzje wykonane z cegły klinkierowej o wysokości 22 metrów. Każda z nich wystaje na 1,5 metra. Zabezpieczają budynek przed dostaniem się do niego promieni słonecznych, a przy tym świetnie je odbijają za sprawą jasnoszarej cegły klinkierowej. Mimo zmniejszonej dystrybucji promieni do wnętrza, w środku jest wystarczająco jasno. Delikatne światło pocho-

dzące z zewnątrz przyjemnie i niemal magicznie rozświetla wewnętrzną przestrzeń muzeum. W nocy zaś służą one jako „płótno” rozpraszające wewnętrzne światło z muzeum, dzięki któremu w niecodzienny sposób budynek otwiera się na miasto. Pomysł architektów na indywidualną cegłę klinkierową w odcieniach szarości był trudny do zrealizowania. Aby budynek spełniał wszystkie wysokie wymagania konieczne było przeprowadzenie wielu testów m.in. ogniowych. Struktura powierzchni oraz kolor cegły również były stale udoskonalane, aby efekt końcowy odpowiadał wizji projektantów. Był to proces intensywnej współpracy wszystkich osób zaangażowanych w stworzenie elewacji – aż do momentu utworzenia makiety zgodnej z oryginałem. Mając tak przygotowany model, mogły już zapaść ostateczne decyzje dotyczące wybranych materiałów: cegły

W nowej Dzielnicy Muzeów w Lozannie zaplanowano obok siebie Kantonalne Muzeum Sztuk Pięknych, Muzeum Fotografii oraz Muzeum Wzornictwa i Sztuki Użytkowej. Projekty zostaną zrealizowane według planów Aires Mateusa z Lizbony.

Jakie cele zrealizowałeś w swoim głównym planie nowej Dzielnicy Muzeów?

Fabrizio Barozzi: *Jesteśmy o tym przekonani, że budynki użyteczności publicznej, takie jak muzea, teatry czy sale koncertowe, mają obowiązek zapewnić atrakcyjną przestrzeń dla każdego. Dlatego tak ważne dla nas było, aby nową Dzielnicę Muzeów połączyć z placem przed stacją, tworząc spójną przestrzeń publiczną, wokół której zgrupowane będą nowe muzea – podobnie jak to jest w przypadku Galerii Uffizi we Florencji. Dużą trudnością było wykorzystanie istniejącego już budynku z XIX wieku, znajdującego się już na terenie realizacji. Udało nam się ukomponować dobrze zachowany fragment dawnej hali stacji w nowy budynek muzeum, zachowując pamięć o jego poprzednim zastosowaniu.*

Fabrizio Barozzi i Alberto Veiga

Ważnym elementem architektury są symetrycznie rozmieszczone żaluzje pionowe skierowane na północ.

Alberto Veiga: *Dzięki tym pionowym listwom chcieliśmy przerwać solidność dużej, monolitycznej konstrukcji i jednocześnie zapobiec przedostawaniu się bezpośredniego światła słonecznego do tych wrażliwych na światło obszarów budynku. Ciemność bardzo często służy prezentowanym w muzeum zbiorom.*

Podczas budowy użyto elementy prefabrykowane...

Fabrizio Barozzi: *Tak, to było oczywiście: pionowe elementy mają nawet 22 metry wysokości, a nam bardzo zależało na precyzji wykonania. Każdy z pilastrów składa się z czterech części, które były następnie składane na miejscu. Dużą zaletą było to, że mimo różnych okresów produkcyjnych, wszystkie elementy mają te same wymiary i parametry. Oczywiście pewną rolę odegrały tu także kwestie finansowe.*

Dlaczego zdecydowałeś się na wykonanie elewacji z szarej cegły klinkierowej?

Alberto Veiga: *Ceglana elewacja przypomina industrialną historię tego miejsca i jednocześnie nadają budynkowi żywą teksturę. Problemem było jednak znalezienie odpowiedniego klinkieru dla tego projektu w całej Europie. W końcu znaleźliśmy to, czego szukaliśmy w firmie Röben. Mieliśmy szczęście pracować z producentem, który zrealizował wszystkie nasze pomysły i sugestie. Prace przygotowawcze mające na celu opracowanie idealnego materiału na elewację ciągnęły się około dwa lata. Przeprowadziliśmy wiele testów sprawdzających różne rozmiary cegieł, kolory czy sposoby fugowania. W żadnym innym z naszych dotychczasowych*

projektów nie spędziliśmy tyle czasu nad opracowaniem jednego elementu. Myślę, że w przyszłości będzie znacznie więcej tak bliskich kooperacji między projektantem a producentami.

Jakie kryteria zastosowałeś przy podejmowaniu decyzji?

Alberto Veiga: *Ostatecznie zdecydowaliśmy się na materiał o strukturze łać przypominającej piasek. Nadaliśmy mu nieco nieregularną, chropowatą powierzchnię pełną nierówności. Po wielu próbach trafiliśmy też na idealny kolor – białoszary odcień z delikatną domieszką beżu. Ciekawym zabiegiem było to, aby efekt kolorystyczny zmienił się w zależności od kąta padania światła oraz pory dnia.*

PROCES

Kunsztowna a zarazem monumentalna forma Kantonalnego Muzeum Sztuk Pięknych w Lozannie to doskonałe dopełnienie terenu przyszłej dzielnicy muzeów „Plateforme 10”. Prosta forma z uwypuklonymi pionowymi żaluzjami w połączeniu z jasną, klinkierową elewacją „ożywia” najbliższe otoczenie i dodaje mu wyjątkowego, nieco industrialnego charakteru.

Biuro architektoniczne Barozzi Veiga z Barcelony wygrało w 2011 roku konkurs na zaprojektowanie Kantonalnego Muzeum Sztuk Pięknych w Lozannie. Od tego czasu wiele się zmieniło na terenach dawnej stacji kolejowej, zarówno pod względem estetycznym, jak i przestrzennym. Samemu projektowi muzeum postawiono wysokie wymagania jakościowe. Lokalizacja budynku w pobliżu torów kolejowych sprawiła, że obiekt musiał spełniać przepisy przeciwpożarowe oraz charakteryzować się zwiększoną odpornością na drgania. Jednocześnie region w kantonie Vaud uważany jest za podatny na trzęsienia ziemi, co także miało wpływ na konstrukcję budynku. Wykonanie 84 pilastrów na północnej ścianie obiektu w dużym stopniu wpłynęło na jego wytrzymałość. Ich niespotykana forma i wymiary: 22 metry wysokości, 24 centymetry szerokości i 1,5 metra głębokości sprawiły, że pionowe żaluzje nie mogły być zrealizowane w klasycznej konstrukcji murowanej. Praca z pojedynczymi prefabrykowanymi elementami z cegły oraz specjalnie wykonanymi wspornikami elewacji oraz kotwami umożliwiło przeprowadzenie wszystkich prac zgodnie z projektem mimo niesprzyjających okoliczności. Między pierwszym wnioskiem projektowym w 2014 r. a ostatnią próbką cegieł pod koniec 2016 roku, Pieter Janssens, kierownik projektu w Barozzi Veiga, wielokrotnie podróżował z Barcelony na północ Niemiec, gdzie zlokalizowana jest siedziba firmy Röben. Wychodząc naprzeciw idei architektów, aby klinkier miał odpowiednio szary odcień, cegły były wielokrotnie wypalane, a struktura powierzchni i mieszanie kolorów stale udoskonalane, aż do uzyskania pożądanego efektu. Był to okres niezwykle intensywnej współpracy, której zwieńczeniem był projekt wiernie odwzorujący wcześniej przygotowaną makietę. Całość była gotowa w marcu 2017 roku. Ostateczne decyzje związane z doborem i połączeniem okien czy kolorem fugi były podejmowane przez architektów i władze muzeum. Pozostałe szczegóły związane z łączeniem poszczególnych elementów elewacji miały być omawiane bezpośrednio na obiekcie. Od tego momentu firma Röben zaczęła szczegółowe planowanie elementów prefabrykowanych oraz produkcji cegieł klinkierowych, które nadały budynkowi muzeum jego dzisiejszy wygląd.

Planowanie i produkcja

– Stworzone przez nas elementy prefabrykowane zawsze staramy się łączyć z murem wybudowanym konwencjonalnie. Nie chcemy, aby nowe budynki były jedynie zlepkiem gotowych części. W tworzonych przez naszą firmę projektach chcemy wspierać przede wszystkim klasyczne możliwości murowania, szczególnie w miejscach, które nie wymagają stosowania specjalnych rozwiązań – wyjaśnia Horst Klockgether, szef działu planowania w Röben, który w firmie jest już od 32 lat.

Połączenie strukturalne czyli łączące w sobie elementy prefabrykowane i budownictwo konwencjonalne można znaleźć właśnie w projekcie Kantonalnego Muzeum Sztuk Pięknych w Lozannie. Dla architektów szczególnie ważne było tutaj uzyskanie jak najbardziej jednolitej fasady. Chodzi przede wszystkim o układ spoin w miejscach łączenia ściany i pilastrów na północnej części budynku. Co ważne, poziome dylatacje pomiędzy pojedynczymi elementami prefabrykowanymi nie były już potrzebne ze względu na duży nacisk, jaki części wywierają na siebie. Dla łatwości montażu, ale również obsługi i logistyki zdecydowano się na podzielenie każdego z 84 pilastrów na cztery części.

– Łącznie wyprodukowano i dostarczono 338 prefabrykatów o szerokości od 1,5 do 4,5 metra i wysokości od 2 do 6,7 metra. Ponadto powstało 385 nadproży, parapetów i osłon parapetowych. Podczas gdy te ostatnie oparte zostały na klasycznej gamie prefabrykatów, to elementy pionowych żaluzji stworzono w wielu różnych wariantach, a każda część była zależna od tego, w jakiej części pilastra się znajdowała – na górze, w środku czy na dole, ponieważ różne były konfiguracje elementów do ich kompletnego scalenia – mówi Anke Honke, kierownik projektu w firmie Röben z doświadczeniem w planowaniu i produkcji prefabrykatów z cegły.

Duże wrażenie robi układ cyfr i liter związanych z pilastrami: 338 elementów na czterech poziomach, uzupełnione zostało oznaczeniami w kolejności alfabetycznej od A do J, które wskazują jakie kotwy fasadowe zastosowane są w danym miejscu i jaki stanowią obszar instalacji. Firma Röben produkuje prefabrykowane elementy z cegły od około 40 lat. Mimo że obecne technologie sprawiają, że ich wytworzenie jest znacznie łatwiejsze, to nadal

wymagają one dużo pracy manualnej. Pilastry do Kantonalnego Muzeum Sztuk Pięknych wytwarzane były w jednym miejscu, aby móc zapewnić im jednolity kolor. Wykwalifikowani pracownicy na specjalnie przygotowanych stołach dbali o to, aby zachowane były wymiary poszczególnych elementów m.in. określali liczbę warstw w stałych punktach wysokości oraz odstępy między cegłami – wstawiając między nie wąskie kawałki drewna. Następnie w środek wstawiono zbrojenia, połączenia elewacyjne i kotwy transportowe oraz zalano szalunek jastrychem. Po wyschnięciu pracownicy Röben montowali na szczyty dodatkowe cegły zamykając całość, aby stworzyć jednolity klinkierowy element. Z fabryki wywieziono prefabrykaty ważące łącznie 1525 ton.

– Dla nas „planowanie” odnosi się nie tylko do budowy prefabrykowanych elementów elewacji. Jednocześnie jesteśmy zajęci koordynacją zezwoleń, kontrolami fabrycznymi, testami, prawidłowym przechowywaniem, kolejnością dostaw i pozostałymi zadaniami ściśle związanymi z projektem. W przypadku dużego przedsięwzięcia dobra logistyka jest niezbędna – mówi Honke.

Okolo 100 ciężarówek przywiozło wstępnie posortowane i dobrze zabezpieczone prefabrykaty na plac budowy w Lozannie. Wielką sztuką dla firm wykonawczych był dokładny montaż gotowych, ogromnych i przy tym nieporęcznych elementów. Całe zadanie było też utrudnione przez bariery językowe. Na placu budowy komunikacja odbywała się w aż czterech językach: angielskim, francuskim, hiszpańskim i niemieckim.

W stolicy Serbii Belgradzie ukończono budowę niesamowitego biurowca. Zgodnie z planami biura dA Dizajn Arhitektura powstał nowoczesny "Ceglany dom", składający się z dwóch, elegancko zaokrąglonych wieżowców, które typologicznie powiązane są ze słynnym budynkiem „Flatiron” („Żelazny budynek”) w Nowym Jorku.

Projekt:
dA Dizajn Arhitektura

Wyjątkowe połączenie
faktur i barw —
Biurowiec w Belgradzie

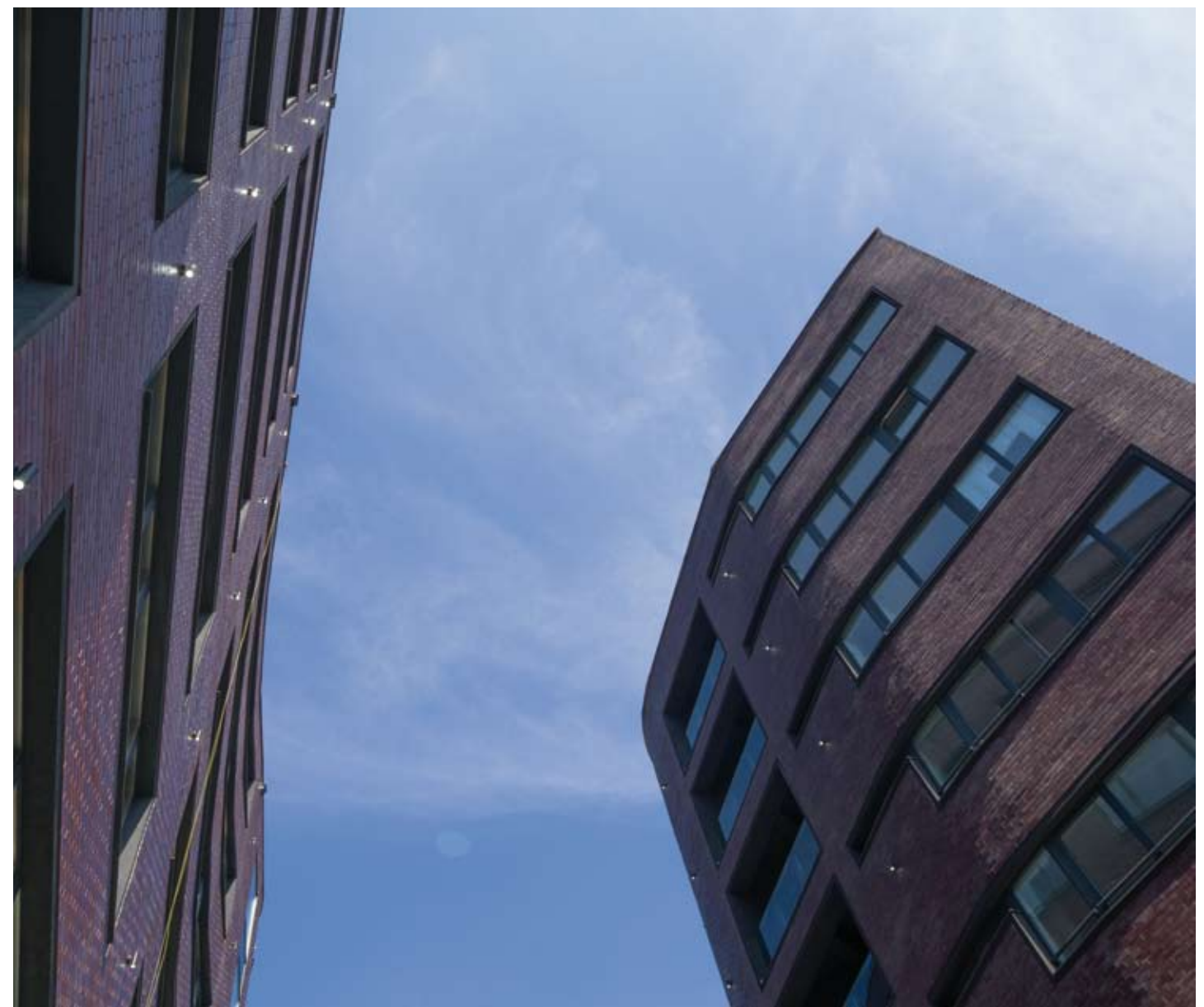
Stolica Serbii Belgrad liczy sobie około 1,3 miliona mieszkańców i należy do największych metropolii Bałkanów. Każdy, kto tu przyjeżdża chce zobaczyć Stare Miasto, słynne fortyfikacje Kalemegdan czy też odwiedzić spektakularną katedrę św. Sawy.

Zaledwie kilkaset metrów na południe od budowli sakralnej wzrok napotyka nowoczesny kompleks biurowo-biznesowy, prześlany architektonicznie i pokryty płytką klinkierową, który został zbudowany według planów biura dA Dizajn Arhitektura. Te dwa niezwykle budynki znajdują się w dzielnicy Vračar, przy skrzyżowaniu ulic: Nebojšina i Rudnička. Obiekty mają różną kubaturę, a tym co je łączy jest ilość pięter – każdy z nich ma ich sześć. Pomimo swojej wysokości, kompleks harmonijnie wpisuje się w okoliczną zabudowę mieszkalną.

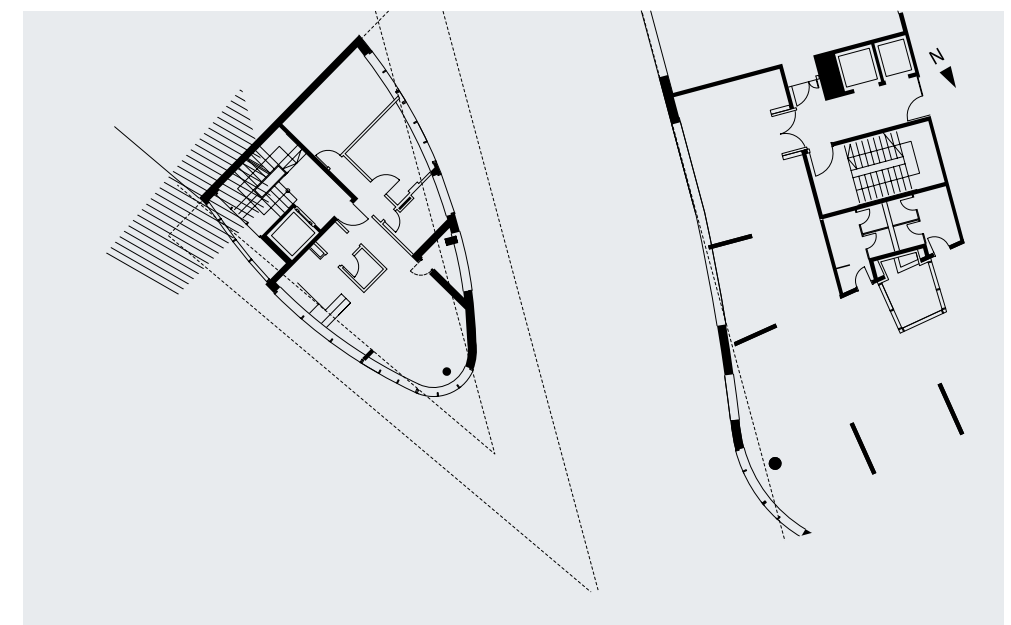
– *We wnętrzu znajduje się łącznie ok. 5500 m² powierzchni biurowej. Poza tym mamy do dyspozycji także zintegrowaną powierzchnię handlową na otwartym, przeszklonym parterze oraz parking podziemny na 70 miejsc postojowych* – tak architekt projektu Jugoslav Janjić podsumowuje dostępną przestrzeń.

Charakterystyczna dla „Ceglanego domu” rzeźbiarska architektura z dwoma elegancko zaokrąglonymi końcami spotykającymi się przy skrzyżowaniu od strony północnej to nie jedyne, co wyróżnia ten oryginalny kompleks. Na szczególną uwagę zasługują też długie, poziome okna, które już od pierwszego spojrzenia na wieżowiec rzucają się w oczy. Mniejszy z obiektów przypomina swoim kształtem klin, nawiązując do słynnego budynku „Flatiron” w Nowy Jork. Ogromną zaletą tego projektu jest też dodatkowa jakość przestrzenna i urbanistyczna, która powstała między dwoma biurowcami, tworząc żywy plac miejski. Większy budynek w linii prostej od strony południowej przylega bezpośrednio do Szpitala ORS.

Architekci przywiązywali dużą wagę do wysokiej jakości zastosowanych materiałów. – *Nowoczesna forma budynków miała przyjaźnie kontrastować z otoczeniem, w którym dominują szare otynkowane elewacje. Wybór burgundowej cegły klinkierowej był dla nas od początku oczywisty* – relacjonuje Janjić, który biuro dA Dizajn Arhitektura założył w 1996 roku i obecnie zatrudnia około 80 pracowników w kilkunastu biurach w całej Serbii. – *W porozumieniu z klientem oraz firmą budowlaną Trgomen Nekretnine z Kraljevo, zdecydowaliśmy się na płytkę klinkierową ADE-LAJDA marki Röben w formacie NF* – dodaje. W początkowej fazie planowania projektu, którego elementem charakterystycznym jest częściowo zakrzywiona fasada, na elewacji znaleźć miał się kamień.

Zastosowanie zamiast tego płytki klinkierowej pozwoliło optymalnie wykorzystać dostępny teren bez utraty walorów wizualnych obu biurowców. – *Płytką klinkierową wymagała jedynie dokładnego przyklejenia do warstwy izolacji* – relacjonuje Janjić. – *Łącząc burgundową płytkę klinkierową z fugą w kolorze antracytu udało się w zdecydowany sposób podkreślić wyjątkowy charakter architektury powstałych budynków* – wyjaśnia architekt.

Projekt:
OZON Architekci, Szczecin

Główna siedziba Nadleśnictwa Czaplinek położona jest w przepięknym miejscu, na wzniesieniu tuż obok jeziora Drawskiego. Nowoczesny biurowiec przy ulicy Kalinowej zachęca więc nie tylko architekturą, ale również rozciągającą się z niego panoramą.

Nadleśnictwo Czaplinek – nowoczesność połączona z tradycją

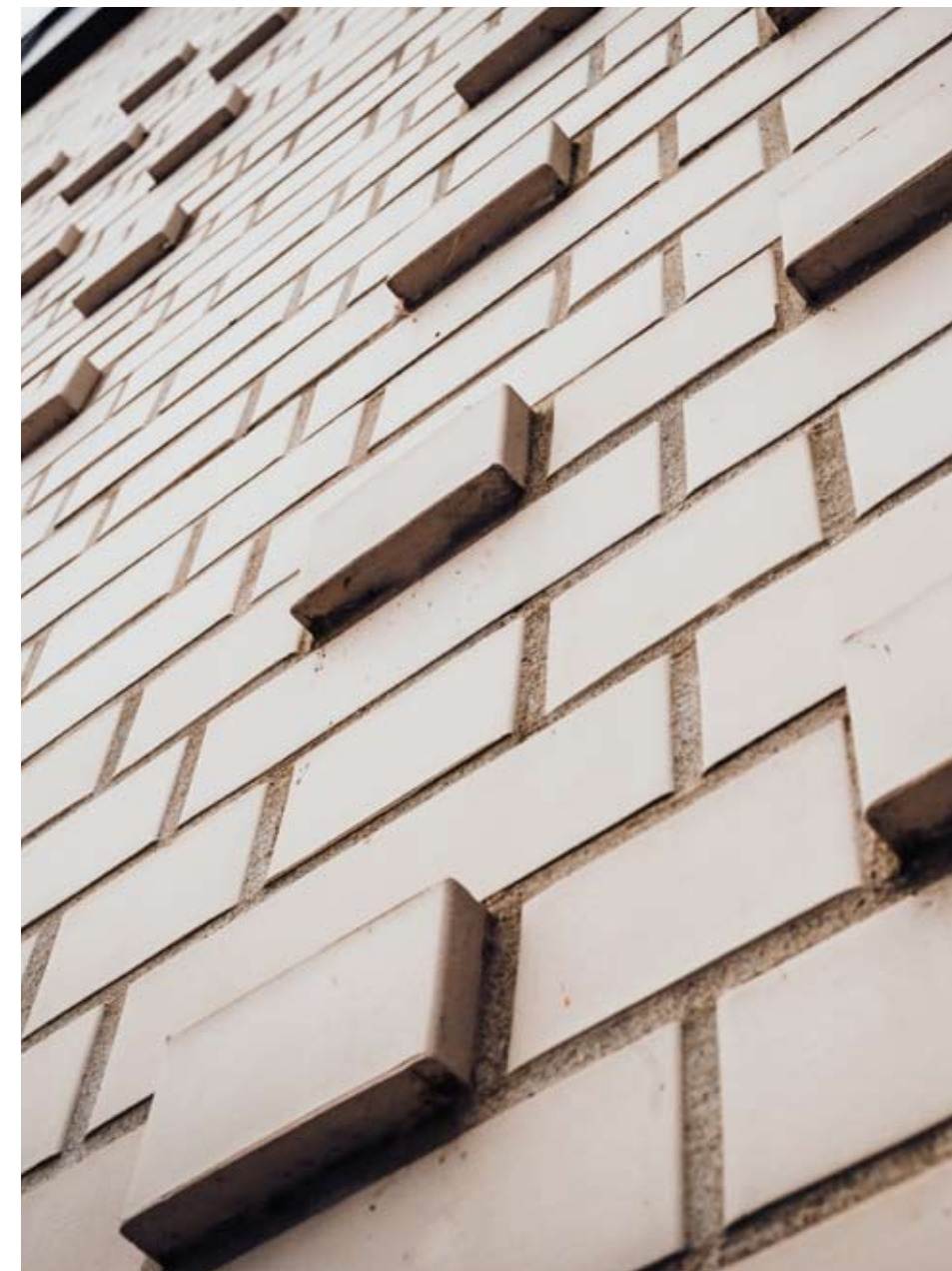

Nadleśnictwo Czaplinek położone jest w południowo-wschodniej części województwa zachodniopomorskiego, na obszarze powiatu drawskiego oraz szczecińskiego. W bezpośrednim sąsiedztwie znajduje się jezioro Drawsko będące drugim pod względem głębokości jeziorem w Polsce. W tej przepięknej okolicy powstała nowa siedziba Nadleśnictwa Czaplinek, za której projekt odpowiada szczecińska spółka OZON Architekci.

Najważniejszym celem koncepcji nowej siedziby Nadleśnictwa Czaplinek było stworzenie funkcjonalnego obiektu, nawiązującego dzięki architekturze do otaczającej go przyrody. Inwestycja znajduje się bowiem na wzniesieniu, z widokiem na panoramę jeziora Drawskiego. Ważne było również podkreślenie rangi instytucji, która będzie tam rezydować. Projektanci z biura OZON Architekci zdecydowali się na bardzo ciekawą i niekonwencjonalną elewację, łączącą w sobie materiały ceramiczne z naturalnym drewnem. Dzięki wykorzystaniu materiałów drewnianych i murowanych udało się uzyskać wyjątkowy charakter budynku, świetnie prezentujący się na tle otaczającej go przyrody.

Przyglądając się detalom biurowca Nadleśnictwa, można z łatwością dostrzec, że każdy szczegół został tu dokładnie przemyślany i dopracowany. Elewację wykonano z klinkieru marki Röben – cegły OSLO perłowobiałej gładkiej połączonej z cegłą FARO szarą cieniowaną, a do tego fasadę uzupełniono drewnianymi elementami doskonale dopełniającymi całość. Zastosowanie tych konkretnych materiałów budowlanych sprawiło, że budynek jest nie tylko ciekawy i atrakcyjny, ale przede wszystkim zapewnia termoizolacyjność, odporność na różnego rodzaju uszkodzenia i trwałość. Użyta w projekcie cegła klinkierowa OSLO, o niespotykanej perłowej barwie to zdecydowanie element nadający wyjątkowości całemu projektowi. Jasny kolor podkreśla nowoczesny charakter budynku, a drewniane elementy nawiązują do tradycji i docelowego przeznaczenia obiektu. Cały projekt wieńczy dach pokryty ceramiczną dachówką BERGAMO w kolorze szarym matowym, również firmy Röben. To wybór, który dzięki swym wyjątkowym parametrom technicznym gwarantuje przyjazność środowisku, mrozoodporność, niską nasiąkliwość, odporność na warunki atmosferyczne, a co za tym idzie zapewnia konstrukcji trwałość i ochronę.

Wszystkie materiały zastosowane podczas realizacji projektu wpisują się w trend budownictwa ekologicznego. Projektanci zdecydowali się na użycie w pełni bezpiecznej dla środowiska ceramiki – zarówno na etapie produkcji, jak również w późniejszej eksploatacji.

W projekcie „Betty 1” architekci z biura ONV z Kopenhagi oraz z biura inżynierskiego Ramboll pokazali, jak ponury blok mieszkalny powstały w 1970 r. można przekształcić w nowoczesny kompleks apartamentów najwyższej jakości. Charakterystycznym elementem przyciągającym wzrok jest przeprojektowana elewacja, która oplata budynek połyskującym czerwono-szarym gontem ceramicznym.

Projekt: Biuro ONV,
Kopenhaga;
Biuro Inżynierskie Ramboll

Udana renowacja – Blok mieszkalny w Kopenhadze

Wyspa w środku duńskiej stolicy

Frederiksberg ma około 100 000 mieszkańców. Jest wydzieloną dzielnicą Kopenhagi ze swoimi prawami miejskimi, własnymi władzami, a nawet ratuszem. Od 1901 roku jest enklawą całkowicie otoczoną terenami stolicy Danii. W rejonie Ålholm do późnych lat 60. XX wieku istniało tu osiedle zbudowane w stylu późnego powojennego funkcjonalizmu. Oprócz kilku ośmio- i dziewięciokondygnacyjnych budynków szeregowych, znajduje się tutaj również 100-metrowy "Domus Vista", do dziś najwyższy budynek mieszkalny w Danii.

W 1970 roku we Frederiksbergu powstał ośmiopiętrowy blok mieszkalny „Betty 1”,

przystosowany dla osób niepełnosprawnych. Po około 50 latach użytkowania, podobnie jak wszystkie sąsiednie budynki wzdłuż Betty Nansens Allé, „Betty 1” nie spełniał już współczesnych wymagań dotyczących komfortu i dostępności. W związku z tym właściciel, lokalna spółdzielnia mieszkaniowa Frederiksberg Forenede Boligselskaber, zdecydowała się w 2015 roku na renowację bloku w ramach kompleksowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu, w tym m.in. całkowitego przeprojektowania elewacji. Ponadto blok oraz mieszkania się w nim znajdujące powinny teraz doskonale odpowiadać na potrzeby studentów i seniorów.

Biuro projektowe ONV z Kopenhagi było gotowe do przygotowania nowego projektu

dla „Betty 1”, ponieważ kilka lat temu otrzymało zlecenie budowy sąsiedniego osiedla Ishøj.

– *Aby spełnić wszystkie wymagania Klienta, musieliśmy jak najlepiej wykorzystać pobliską tkankę miejską i dodać do niej nowe elementy w naturalny i nieskomplikowany sposób* – mówił architekt projektu Søren Rasmussen, opisując strategię swojego biura dla tego projektu.

Dzięki zaangażowaniu mieszkańców otwarto pierwsze piętro i zaadaptowano je na część ogólnodostępną, z kolei na dachu powstał nowoczesny ogród – teren zielony dla mieszkańców. Jednocześnie zintegrowano balkony zewnętrzne i okna francuskie. W wyniku

różnych działań dostępnych jest obecnie: 75 nowoczesnych i znacznie jaśniejszych mieszkań, 46 mieszkań przystosowanych dla seniorów i osób niepełnosprawnych oraz 29 mieszkań dla studentów.

Największa metamorfoza

Najbardziej widoczna zmiana dotyczy jednak całkowicie odmienionej elewacji. Żółta cegła, bardzo często spotykana przed kilkudziesięcioma latami ustąpiła miejsca - „Manchester Blue Reduced”, eleganckiej powłoce ceramicznej przypominającej łuski i przygotowanej przez firmę Röben. Stworzona aranżacja w połączeniu z metalicznie połyskującą powierzchnią przywołuje na myśl ugrzyzione zębem czasu drewniane gonty.

– *W zależności od pory dnia i natężenia światła, elewacja zapewnia odmienne wrażenia wizualne, a dzięki poziomo ułożonym ceramicznym gontom zyskuje dodatkowo, niecodzienny urok* – mówi Rasmussen. – *Ponadto niezwykle cienki format umożliwia maksymalne wykorzystanie dostępnej przestrzeni* – dodaje.

Cały system elewacyjny został zaprojek-

towany jako lekka konstrukcja. Izolację wewnętrzną przytwierdzono do muru kotwami. Następnie na niej znalazła się płyta pilśniowa, do której przymocowano specjalną konstrukcję aluminiową. Tę zaprojektowano w taki sposób, aby móc podwiesić na niej gonty ceramiczne. Elementy ceramiczne „Manchester Blue Reduced” powstały w ścisłej współpracy firmy Röben oraz duńskiego dostawcy systemów Komproment.

– *Z jednej z najlepszych na świecie glin i przy ekstremalnie wysokich temperaturach ok. 1200° C, stworzono wspaniałą różnorodność kolorów, którą jeszcze mocniej uwypuklił nasz system Vidar* – wyjaśnia Niels Heidtmann, dyrektor zarządzający Komproment.

Mimo nieregularnego rozmieszczenia okien, elewacja charakteryzuje się naturalnym wyglądem, wyróżniając bryłę spośród znajdujących się w okolicy budynków. Projekt zmian jest oryginalny, a samo przekształcenie istniejącej architektury z lat 70 XX wieku, może służyć jako wzór do naśladowania w zakresie zrównoważonego rozwoju. Obecnie w sąsiedztwie „Betty 1” odbywa się modernizacja apartamentowca „Betty 2”.

W budynku „Shipshape101” w Paderborn znajduje się 90 nowoczesnych apartamentów studenckich oraz siedziba biura RSK Architects, odpowiedzialnego za stworzenie tego niecodziennego projektu. Zaokrąglony kształt obiektu na pierwszy rzut oka przypomina dziób statku.

Północny kurs – Akademik w Paderborn

Prawie pięćdziesiąt lat od założenia – w lecie 1972 roku, Uniwersytet w Paderborn ma obecnie ponad 20 tys. studentów. Co ważne trend ten stale rośnie! Za większą liczbą studentów w parze niestety nie idzie lokalna baza mieszkaniowa, która jest niewystarczająca na bieżące potrzeby. Wsparcie ze strony miasta dała w 2016 roku lokalna spółdzielnia mieszkaniowa Spar und Bauverein, która otrzymała wcześniej działkę, zajmowaną przez Zakład Wodociągowy i znajdującą się w bezpośrednim sąsiedztwie kampusu uniwersyteckiego, przekazała na budowę nowego obiektu z 90 nowoczesnymi mieszkaniami studentkimi.

Niebawem po zaplanowaniu projektu przez architektów z biura RSK Reherrmann Scherhans PartGmbH w Paderborn, akademik został oddany do użytku. Na działce w kształcie trójkąta, położonej pomiędzy Warburger Strasse i Am Ripinger Weg, biuro architektoniczne opracowało dwa zaokrąglone budynki pokryte cegłą klinkierową i połączone ze sobą szklanym mostem na trzech poziomach. Mniejszy dom położony od strony południowo-wschodniej składa się z czterech kondygnacji, a na jego dachu znajduje się taras ze wspianym widokiem

na centrum miasta i najbliższą okolicę. Zaokrąglona krawędź budynku od północnej strony przypomina swoim wyglądem dziób statku, a niezwykła, szeroka perspektywa pozwala obserwować z wnętrza pobliskie ulice. W projekcie znalazło się również miejsce na parking podziemny na 27 samochodów i 90 miejsc parkingowych dla rowerów.

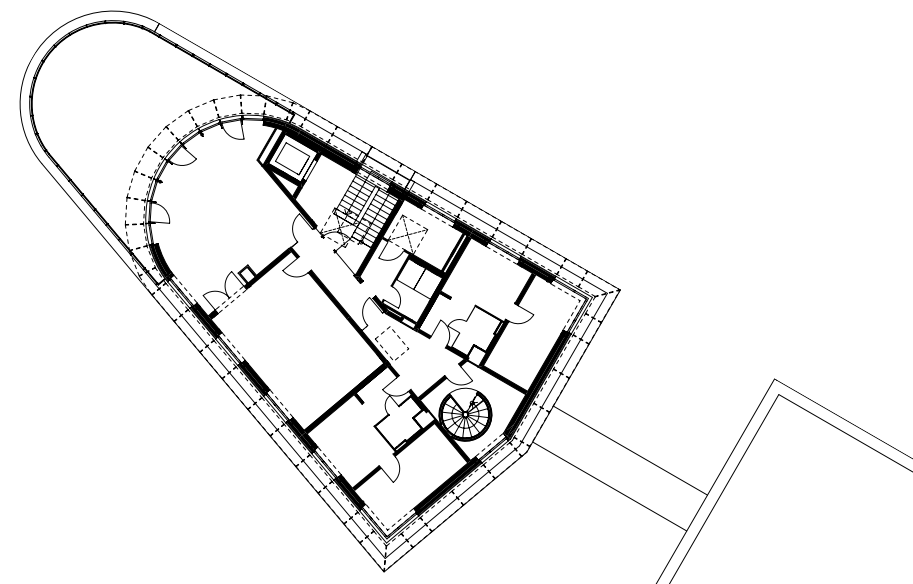
Architekci szczególnie do jednego elementu przywiązywali wielką uwagę – zewnętrznej powłoki budynku. - *Z jednej strony elewacja powinna być jasna, elegancka, która dodatkowo będzie się wyróżniała na tle ruchliwej arterii, przy czym koszty jej utrzymania nie powinny być wysokie* - mówi architekt projektu Carsten Scherhans. - *Wybór jasnych cegieł klinkierowych był zatem od początku oczywisty. Z drugiej strony celowo chcieliśmy elewację nawiązać do regionu z charakterystycznym dla niego wapieniem, a także w odniesieniu do ważnych budynków miasta takich jak katedra, pałac cesarski i stare mury miejskie* - dodaje Scherhans.

Ścisła współpraca między firmą Röben z jej unikalnym projektem BRICK-DESIGN®, a właścicielami budynku zaowocowała stworzeniem cegły klinkierowej LYON

w jasnoniebieskoszarej kolorystyce, w której przebijają się również białe i kremowe akcenty. - *Firma Röben na przestrzeni kilkunastu miesięcy przeprowadziła dziesiątki testów. Efekt końcowy został osiągnięty m.in. dzięki zastosowaniu gliny z fabryki Röben w Bamberscheid. Powstała cegła ma strukturę podobną do tej znajdującej się w kamieniołomie w pobliżu Paderborn* - wyjaśnia Scherhans.

Nowoczesny sznyt oraz lokalny charakter dostarczonych w formie NF cegieł klinkierowych został podkreślony jasną spoiną. - *Pomimo nowoczesnego charakteru, budynek udało nam się doskonale wpisać w otoczenie sprawiając, jakby „już dawno zapuścił tu swoje korzenie”* - opisuje umiejscowienie projektu Scherhans. Ze względu na niecodzienną formę inwestycji otwory okienne różniły się od siebie, dlatego w Röben Planning Service opracowano nadproża proste oraz zakrzywione - każde o długości 2,50 metra, przeznaczone do zaokrąglonych obszarów elewacji. Poza tym niektóre okna zostały obudowane klinkierową ramką.

Oprócz walorów estetycznych cegła klinkierowa LYON, wyróżnia się również wysoką wytrzymałością. Do jej wyprodukowania

wykorzystano wyjątkowo czyste i gęste gliny, które wypalane są w bardzo wysokich temperaturach ok. 1200°C. Absorpcja wody jest w ich przypadku na poziomie poniżej 2%. - *Oznacza to, że cząsteczki brudu, które osiadają na gładkiej powierzchni zostaną zmyte, np. za pomocą padającego deszczu* - wyjaśnia Scherhans.

W ten sposób mimo położenia „Shipshape101” w ruchliwej lokalizacji, wysoka wartość emisji spalin nie wpłynie na przyjazny charakter budynku, a cegły będą przez dziesięciolecia cieszyć swoim doskonałym wyglądem.

We fryzyjskim kurorcie Dangast, położonym nad brzegiem Morza Północnego powstał wakacyjny kompleks wypoczynkowy „Nordsee Park Dangast”. Architektura luźno zgrupowanych domów z dachami dwuspadowymi nawiązuje do zabytkowych budynków, takich jak domy kapitańskie o pięknych, smukłych formach szczytów, które są typowe dla tego regionu.

Kompleks wypoczynkowy w Dangast – Relaks nad zatoką

Atrakcyjne położenie na niewielkim wzgórzu z przepięknym widokiem na zatokę Jadebausen, z piaszczystą plażą o długości dwóch kilometrów sprawia, że fryzyjski kurort nad Morzem Północnym jest wyjątkowo urozmaiconą atrakcją turystyczną i stanowi jedno z najciekawszych miejsc Wybrzeża Dolnej Saksonii Morza Wattowego. W samym środku dawnej wioski rybackiej, w bezpośrednim sąsiedztwie otwartego w 2017 roku uzdrowiska, powstał kompleks wakacyjny „Nordsee Park Dangast”. W ten sposób na mapie pojawiła się niemal nowa dzielnica, w której znalazło się miejsce dla 700 mieszkań i apartamentów wakacyjnych, wykonanych według projektu biura jabro Planungsgesellschaft mbH z Oldenburga. Niewielkie domki z klinkieru i dachami dwuspadowymi zbudowano w rozproszonej zabudowie.

Aby osiągnąć jak najbardziej zróżnicowany efekt, zdecydowano się na budowę domów w różnych rozmiarach. Część z nich jest trzykondygnacyjna, jednak w kompleksie znalazło się też miejsce na nieco mniejsze, dwukondygnacyjne domy położone od strony południowej. Charakterystyczny dla całego osiedla jest luźny układ budynków, a te ułożone są względem siebie z niewielkim przesunięciem – patrząc z góry, poszczególne domy tworzą jakby stopnie. Projekt ma wiejsko-nadmorski charakter, ale przy tym wyróżnia się nowoczesnością. Szczególną uwagę warto zwrócić na detale takie jak wielkie okna i brak zwisów dachu, co jeszcze mocniej podkreśla współczesny charakter całego kompleksu domów wypoczynkowych.

Budynki zostały wykonane z wysokiej jakości materiałów. Na elewacji znalazła się cegła licowa ręcznie formowana WIESMOOR jasnoszara cieniowana firmy Röben. Cegły ułożono w wiązaniu dzikim, a między nimi znalazła się spoina w kolorze dopasowanym do elewacji. Całość ma przyjazny charakter, a połączenie jasnych kolorów rozświetla elewację nadając jej bardziej nowoczesnego wymiaru, odmiennego dla typowej dla tego regionu architektury wykonanej z cegły klinkierowej. Harmonijne połączenie bieli, szarości oraz koloru piaskowego, okazało się nie tylko doskonale oddające klimat nadmorski, ale również elegancję. Masywny charakter muru został podkreślony lekko wystającymi ceglami w narożnikach budynków.

Wyraźny kontrast – budownictwo mieszkaniowe w Norderstedt

W mieście Norderstedt położonym w pobliżu Hamburga, biuro architektoniczne PLAN² | A Architekci zaprojektowało budynek wykonany z cegły klinkierowej. W obiekcie znalazło się 29 apartamentów, a jego elewację zdobią nowoczesne detale. Całość prezentuje się wyjątkowo elegancko, dzięki zastosowaniu klinkieru budynek płynnie wtapia się w otoczenie.

Ze względu na swoje położenie, tuż za granicami administracyjnymi Hamburga i coraz bardziej napięty rynek mieszkaniowy tego miasta, osiemdziesięcioletni Norderstedt jest obecnie jednym z najpopularniejszych punktów mieszkaniowych w Szlezwiku-Holsztynie. Niedawno ukończono atrakcyjny budynek mieszkalny położony nieopodal kluczowej drogi dojazdowej do Hamburga - Ulzburger Straße. Nowy apartamentowiec oferuje 29 dwu-, trzy- i czteropokojowych mieszkań o metrażu od 56 do 134 m².

Począwszy od centralnej lokalizacji, na posesji powstał podłużny czterokondygnacyjny blok, który przyciąga wzrok swoją harmonią, a także wyróżnia się spośród pobliskich niejednorodnie zabudowanych terenów wysokością. Wyjątkowość apartamentowca została podkreślona dwukolorową elewacją, która

dzieli budynek na siedem sąsiadujących ze sobą szeregowców. Wrażenie to jest podkreślone przez przesłakiwanie z jednego koloru segmentu na drugi oraz ze względu na sekcje – z tyłu od strony zachodniej budynek ma wysunięte poszczególne najniższe kondygnacje. W ten sposób obok siebie znalazły się mieszkania, penthousy, lofty z tarasami lub balkonami, a na górze duże tarasy dachowe.

– *Planując dwukolorową elewację szukaliśmy kombinacji dwóch cegieł licowych, które harmonizują ze strukturą powierzchni i świetnie się ze sobą komponują* – mówi architekt projektu Jan Naefcke.

Za przedsięwzięciem stała firma Röben ze swoim projektem BRICK-DESIGN®. Na elewacji budynku znalazły się dwa kolory cegieł ręcznie formowanych WIESMOOR w odcieniach biały kohle i cieniowany kohle.

– *Cegły zbliżone kolorami do odcieni ziemi nawiązują do klasycznej architektury ceglanej Hamburga, natomiast jaśniejsze z dominującą bielą, doskonale przenoszą nas ku nowoczesności. Jasno-ciemny kontrast klinkieru dodatkowo ożywia całą kompozycję* – dodał Naefcke, opisując koncepcję elewacji apartamentowca.

Wrażenie kontrastu osiągnięto również poprzez formowanie muru z jasnymi lub ciemnymi spoinami. Poza tym w niektórych fragmentach elewacji zdecydowano się na wysunięcie poszczególnych rzędów cegieł, nadając elewacji wyjątkową plastyczność. Różne otwory okienne w połączeniu z wysokiej jakości wykończeniem balkonów tworzą przyjemny, ogólny obraz, który na pierwszy rzut oka wygląda elegancko i podkreśla standard obiektu.

